

298

излизането на царя, многоброен народ се трупаше по пътя му, жени коленичиха и се кръстеха, старци и млади сваляха шапки, деца припкаха и му поднасяха прясно откъснати цветя.

Всеки искаше да види горещо обичания ~~царя~~ Кало-Иван... Тяхният добър Иван... С леко движение на ръката ~~Калоян~~ ^{царят} отговаряше на поздравите.

В далечината се зачу кучешки лай и свирене на ловджийски рог. По каменният друм, който водеше за Царевец, летеше черният кон на Царицата. Целгуба бе ходила на лов с деспот Борил, братя си Иона и войводата Манастиър. С тъмночервена ловна руба, сребристосив крагуй на ръката и малка аксамитена шапчица, тя минаваше като чудно, приказно видение.

У Еленини се бяха събрали двете Калоянови сестри. Когато стотникът съобщи за идването на царя, трите трепнаха и се спогледаха очудено. На какве се дължеше царското посещение? Защо идеше сам и в такова необикновено време? Какво ли се бе случило?

Посрещнаха го при входа на вратата. Като видя изплашените им лица, Калоян се усмихна.

- Толкова ли е чудно дето ида да ви видя?

Как да им каже, че домът му е чужд и неприветен, че няма кому да изкаже тревогата, която гризе сърцето му... Можеше ли един цар, можеше ли Калоян да признае, че се страхува, че бъдещето го плаши? В кого щяха тогава да вярват, кому щяха да се ^{по}позават народ и боляри?

Почерпиха го с пелте от зарзали.

- Где е Иоан?

Момъкът се затече преобразен от радост. Той обожаваше чичо си. Като ~~му~~ известиха за пристигането му, той захвърли старинния ръкопис, който четеше с дълбоко внимание, и цял порумениял от щастие се яви на прага.

- Колко е порасъл Иоан - каза замислен Калоян - сякаш